

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 31. mart 2014. god.
Ref. br.: RK585/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI181/13

Podnosilac

DP "WITT` PEN", Suva Reka

**Zahtev za ocenu ustavnosti presude Vrhovnog suda, Rev. br. 34/2013, od
11. jula 2013. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je Zdravstveno preduzeće-apoteka "Witt` pen" (u daljem tekstu: ZP "Witt` pen"), sa sedištem u Suvoj Reci, sa vlasnikom g. Gani Guraziu, koga zastupa advokat g. Ramiz Suka iz Prištine.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda Vrhovnog suda, Rev. br. 34/2013, od 11. jula 2013. god.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda, kojom je odbijena kao neosnovana revizija podnosioca i kojom se presude nižestepenih sudova, koje su odbile tužbu podnosioca za nadoknadu štete, cene kao osnovane na zakonu i kao takve ostaju na snazi.

Pravni osnov

4. Član 113.7 u vezi sa članom 21.4 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), član 47 Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilo 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Sudom

5. Dana 23. oktobra 2013. god., podnosilac je podneo zahtev Sudu.
6. Dana 31. oktobra 2013. god., odlukom br. GJR. KI181/13, predsednik Suda je imenovao sudiju Kadri Kryeziu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje u sledećem sastavu: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Ivan Čukalović.
7. Dana 11. novembra 2013. god., Ustavni sud je obavestio podnosioca i Vrhovni sud o registraciji zahteva.
8. Dana 21. januara 2014. god., Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o prihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Dana 24. septembra 2004. god., presudom C. br. 228, Opštinski sud u Suvoj Reci je usvojio tužbu podnosioca zahteva o nadoknadi štete i dodelio je određen iznos novca za pričinjenu štetu kao posledicu uzimanja značajne količine lekova iz njegove apoteke u mesecu aprilu i maju 1999. god., od strane finansijske policije Republike Srbije i isporuke ovih lekova Domu zdravlja u Suvoj Reci.
10. Prema ovoj presudi, pričinjena šteta je trebala da na solidaran način bude nadoknađena od strane Glavnog centra porodične medicine (GCPM) u Suvoj Reci i Ministarstva zdravlja (MZ).
11. Dana 23. januara 2006. god., rešenjem Ac. br. 368/2004 Okružni sud u Prizrenu je usvojio žalbe punomoćnika tuženih MZ i GCPM – Suva Reka, tako što je poništio presudu Opštinskog suda u Prizrenu i vratio predmet na ponovno suđenje.

12. Dana 14. septembra 2006. god., Opštinski sud u Suvoj reci je presudom C. br. 25/06 ponovo usvojio tužbu podnosioca zahteva i doneo presudu identičnu sa prvom presudom C. br. 228, od 14. septembra 2006. god.
13. Dana 3. septembra 2007. god., rešenjem Ac. br. 436/2006 Okružni sud u Prizrenu je usvojio žalbe punomoćnika tuženih MZ i GCPM u Suvoj reci i ponovo vratio predmet na ponovno suđenje.
14. Dana 27. januara 2010. god., Opštinski sud u Prizrenu, konačno je doneo presudu C. br. 206/07, kojom je odbio kao neosnovanu tužbu podnosioca zahteva, smatrajući da tuženi nisu odgovorni za štetu pričinjenu podnosiocu zahteva.
15. Dana 24. oktobra 2012. god., Okružni sud u Prizrenu je doneo presudu Ac. br. 89/2010, kojom je žalbu podnosioca odbio kao neosnovanu. Okružni sud je zaključio *“Pošto je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i nije povredio odredbe parničnog postupka, stoga je isti pravilno primenio i materijalno pravo”*.
16. Dana 1. jula 2013. god., Vrhovni sud Kosova doneo je presudu Rev. br. 34/2013, kojom je odbio kao neosnovanu reviziju podnosioca podnetu na presudu Okružnog suda u Prizrenu, Ac. br. 69/2010.
17. U obrazloženju ove presude, Vrhovni sud je između ostalog naglasio:

“S obzirom na takvo stanje stvari, Vrhovni sud Kosova je ustanovio da su sudovi nižeg stepena, pravilno i potpuno utvrdili činjenično stanje, pravilno primenili odredbe parničnog postupka i materijalno pravo, kada su našli da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan, pošto tuženima nedostaje pasivna legitimacija, imajući u vidu činjenicu da je tužiocu šteta prouzrokovana u aprilu i maju 1999. god. od strane vlasti bivše Republike Srbije, a tužba je podneta 23.11.2000. god”.

Navodi podnosioca zahteva

18. Podnosilac zahteva tvrdi da mu je presudom Vrhovnog suda povređeno pravo na rad, garantovano članom 49 Ustava.

Prihvatljivost zahteva

19. Kako bi bio u stanju da presudi po zahtevu podnosioca zahteva, Sud prvo ispituje da li je stranka ispunila uslove za prihvatljivost koji su utvrđeni Ustavom, Zakonom i Poslovníkom o radu.
20. S tim u vezi, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, gde se propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

21. U tom smislu, Sud nalazi da je zahtev KI181/13 podnet Sudu od strane pojedinca, da je podnet u roku od 4 meseca propisanog članom 49 Zakona o Ustavnom sudu, i nakon iscrpljivanja pravnih sredstava na raspolaganju, stoga zahtev ispunjuje formalne uslove da bude razmotren pred Ustavnim sudom.
22. Ocenjujući tvrdnje podnosioca zahteva, Sud primećuje da podnosilac osporava presudu Vrhovnog suda, Rev. br. 34/2013, kojom mu je odbijena revizija kao neosnovana, jer prema obrazloženju suda, tuženim strankama nedostaje pasivna legitimnost da bi bile stranke u ovom sudskom postupku, dakle oni ne mogu biti odgovorni za štetu pričinjenu podnosiocu zahteva.
23. Podnosilac zahteva posebno tvrdi da su mu povređena prava iz člana 49 Ustava i u tom smislu Sud naglašava da ova ustavna odredba izričito predviđa:

„1. Garantuje se pravo na rad.

2. Svako lice ima pravo da slobodno izabere svoju profesiju i radno mesto.“

24. U tom smislu, Sud nalazi da uprkos tvrdnji podnosioca zahteva da je njemu ovom presudom povređeno pravo na rad garantovano članom 49 Ustava, on nije predočio činjenice koje bi dovele Sud do zaključka da se navodna povreda zaista dogodila. Podnosilac zahteva nije pružio argumente o prirodi povrede. Podnosilac nije razjasnio okolnosti pod kojima se povreda mogla dogoditi, nije precizirao razmere ili posledice ustavnih povreda, i u stvari, on je zahtevu samo priložio sudske odluke u vezi sa slučajem i potencirao je da oduzimanjem lekova iz njegove apoteke i time što mu nisu nadoknadili štetu nastalu kao posledica njihovog oduzimanja, njemu je onemogućen dalji rad.
25. Sud dalje konstatuje da podnosiocu zahteva nijednom odlukom javnog organa nije prekinut rad i nije mu izrečena preventivna mera koja bi mu uskratila pravo na rad i obavljanje profesije (član 49 Ustava), već je imao parnično-pravno pitanje pred redovnim sudovima u vezi sa nadoknadom štete o čemu je doneta odluka od strane redovnih sudova u sudskom postupku, stoga, pod ovim okolnostima, Sud ne nalazi da su presudom Vrhovnog suda počinjene povrede člana 49 Ustava, kako to tvrdi podnosilac zahteva.
26. U vezi sa gore navedenim, Sud zaključuje da je podnosilac zahteva u stvari nezadovoljan konačnim ishodom sudskog postupka, jer nijednom činjenicom nije argumentovao proizvoljnost presude Vrhovnog suda po reviziji i nije pružio argumente o povredi ljudskih prava, već pitanje koje je on pokrenuo se odnosi na utvrđivanje činjeničnog stanja i primene zakona, koja su očigledno pitanje zakonitosti, a ne ustavna pitanja.
27. Ustavni sud nije činjenični sud i ovom prilikom ponavlja da je pravilno i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja nadležnost redovnih sudova i da je njegova uloga samo da obezbedi usaglašenost sa pravima koja se garantuju Ustavom, dakle, ne može da deluje kao „sud četvrtog stepena" (vidi, *mutatis mutandis*, između ostalog, Akdivar protiv Turske, 16. septembar 1996. god., R.J.D, 1996-IV, stav 65).

28. Iz gorenavedenih razloga, Sud smatra da činjenice iznete od strane podnosioca zahteva ni na koji način ne opravdavaju navod o povredi ustavnih prava i da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju i da jednostavna izjava da je Ustav kršen ne može se smatrati ustavnom žalbom.
29. U sličnim okolnostima, Sud je proglasio neprihvatljivim i zahtev podnosioca u slučaju KI21/13 (vidi Rešenje o neprihvatljivosti KI21/13 od 13. decembra 2013. god.).
30. Pod ovim okolnostima, podnosilac zahteva „*nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju o povredi Ustava aktom javnog organa*“. Stoga, Sud, u skladu sa pravilom 36 stavom (2) tačkom d), nalazi da je zahtev očigledno neosnovan i treba da se proglasi neprihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20 Zakona o Ustavnom sudu i pravilom 56 Poslovnika o radu, dana 21. januara 2014. god., jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. Ova odluka će biti dostavljena stranama i biće objavljena u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20 stavom 4, Zakona o Ustavnom sudu; i
- III. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Kadri Kryeziu

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani